

Amb despatx a Castelldefels, l'Àngel Martínez assegura que en la seva professió hi ha molt de tradició familiar: **"El meu pare és promotor constructor, la qual cosa va influir molt en el desenvolupament de la meva carrera. Al llarg dels anys d'estudi, el meu interès per l'arquitectura va créixer més del que m'imaginava"**.

En concret, **"de bon principi m'inclinava més per la vessant tècnica de l'ofici i posteriorment el que em va conquistar van ser els aspectes humans de la carrera. Vaig descobrir una part de mi mateix que tenia en certa manera anul·lada"**. I és que, per a ell, la d'arquitectura **"no és només una carrera, sinó també una manera de veure les coses"**. A l'hora de definir-se, **"m'agradaria pensar que sóc alguna cosa més que un tècnic, però sense oblidar aquesta vessant tècnica"**. Pel que fa a la faceta humana, afirma que **"la llibertat total de l'artista em sembla absolutament nefasta. La creació ha de venir molt marcada per tot un seguit de condicionants, que enriqueixen la nostra feina. Els arquitectes no fem únicament art: la normativa a la qual ens hem de cenyir és conseqüència de les necessitats socials, entre d'altres. Cal traslladar la faceta artística a una situació real"**.

Una realitat molt diferent del que es viu a les aules: **"La carrera és necessàriament irreal. T'ajuda a valorar certes coses amb què difícilment t'enfrontaràs al llarg de la vida professional. Tanmateix, els valors que hi adquireixes ja no els perds mai. Un cop superat el trauma que suposa el trànsit de la universitat al món del treball, les armes obtingudes a la carrera t'ajudaran a desenvolupar la professió des de la teva visió particular"**. Pel que fa als actuals plans d'estudis, apunta que **"hi ha una excessiva insistència en la part artística de l'ofici, en detriment de la tècnica, que, fet i fet, és la que més t'ajudarà a l'hora de treballar"**.

Altres coses que ajuden l'arquitecte en el dia a dia és un bon coneixement dels clients, que l'Àngel divideix **"en dos grans grups: el promotor, que és el qui farà negoci amb aquell immoble i el particular, que et demana un vestit a mida. La manera de parlar amb l'un i l'altre és ben diferent, de la mateixa manera que ho són els arguments de cadascun. La psicologia juga un paper molt important al llarg de tota la llarga relació amb el client. Cal ser capaç de trobar un punt comú entre el que aquella persona pretén de tu i el que li pots oferir que ell no coneix"**. En aquest sentit, **"tinc molt clar que els arquitectes venem un producte molt difícil, perquè no és immediatament tangible. Convèncer la gent de coses que no veu és realment dur"**.

Així, assegura que la seva principal satisfacció en fer realitat un encàrrec és **"que aquell producte que en un moment determinat podia provocar al client una certa intranquil·litat s'acabi assumint, a poc a poc, de manera personal, de manera que l'usuari parli d'ell com "casa seva"**. La comoditat és un dels aspectes als quals el nostre interlocutor concedeix prioritat. Així, per a ell, **"l'habitatge és sobretot un espai confortable, sense referir-me tant a paràmetres materials com a d'altres de tèrmics, acústics i ambientals en general. Seure en un lloc còmode d'un parc pot ser un inici de**

casa". Assegura que, en les seves creacions, **"intento fugir d'un estil, per no quedar-me ancorat a les coses que m'agraden"**.

Reconeix que **"darrerament es percep una certa tendència a l'estancament pel que fa als estils. Sempre s'ha dit que el col·lectiu d'arquitectes ha d'encarnar un esperit innovador, però de vegades la innovació comporta un mal espectacle. De fet, les coses que a mi m'agraden són les que no tenen més pretensió que la de ser correctes i ajustades a una situació en concret"**. En aquest sentit, considera **"bàsic aprofitar el bon moment que actualment viu el món de la construcció per transmetre a tots els que hi participen la necessitat de serietat i d'una major evolució"**. I és que **"estem evolucionant cap a una especialització dels components del procés constructiu, que cada cop fragmenta més aquest procés. No fa ni cent anys que el mateix manobre et construïa des de l'estructura fins als darrers detalls de l'edifici. Avui dia, per a bé o per a mal, ja no és així. Sigui com sigui, cal que responguem a aquesta realitat constructiva. M'agrada molt la relació amb tots els qui hi participen en la construcció. Sempre s'ha de treballar en equip, perquè és impossible que un arquitecte domini tot el que comporta una obra nova. Sempre he dit que jo només sóc un més. Potser jo sóc la imatge del despatx, però jo no sóc la realitat de l'estudi, i molt menys les obres"**, continua el seu protagonista. El seu despatx està constituït per un **"equip multidisciplinari"** de set persones, entre les quals la seva dona, la Cristina, i el seu germà, el Laureano: **"Vull que tots els integrants de l'equip siguin també part de la família"**.

El despatx de l'Àngel no es dedica únicament a l'obra nova, sinó que també duu a terme rehabilitacions: **"Posem a punt edificis que pateixen un mal manteniment. Actualment la demanda més abundant és de rehabilitació estructural, perquè és la que comporta més risc i per tant requereix una consecució immediata. Tanmateix, cada cop ens demanen més tractaments integrals de l'habitatge"**. La causa que siguin necessàries tantes rehabilitacions és **"un error bàsic, consistent a pensar que una casa dura tota la vida. Cal ser realistes, i plantejar-nos que l'edificació també implica un manteniment: el procés constructiu no acaba quan es lliuren els habitatges, sinó que es prolonga mentre durin aquells habitatges"**. És aquesta estreta relació amb el procés d'edificació el que ha dut l'equip del nostre protagonista a encapçalar, puntualment, promocions: **"Els arquitectes som un element clau, perquè coneixem el procés i sabem què podem exigir a l'hora de fabricar un producte"**.

Malgrat la seva joventut, veiem que l'Àngel té les idees molt clares. Ell assegura, tanmateix, que és l'experiència el que proporciona mà esquerra en tots els afers: **"Recordo una professora de la universitat que ens deia que el nostre camí professional l'iniciariem deu anys després d'haver acabat la carrera. Llavors aquesta em semblava una opinió molt dura, però amb el temps m'he adonat que tenia molta raó, si bé encara no fa una dècada que treballo"**. I els anys que encara li queden.

**“L’arquitectura no és
només una carrera, sinó
també una manera de
veure les coses”**

Ángel Martínez - Castelldefels (Baix Llobregat)